

[L. D. Rasmussen.]

at disse blev tilstrækkelig drøftet i 1924. Jeg har ud fra Lægmandens ganske almindelige jævne Syn hellere villet drage nogle Enkeltheder frem og opkastet dem til Behandling, fordi der muligt kunde være Tale om Ændringer dèr, for at der kunde komme større Overensstemmelse med moderne Tankegang. Dette gælder ogsaa som et Svar paa en senere Udtalelse af det ærede Medlem om, at Enkeltheder er der ingen Grund til at komme ind paa. Jo, det mener jeg netop; for denne Gang maa det være Enkelthedernes Tid, i 1924 blev de store Principper drøftet.

Den højtærede Minister udtalte, at han var Tilhænger af, at Retten og ikke Justitsministeren skulde afgøre Spørgsmaalet om Løsladelse paa Prøve. Jeg tillod mig i Gaar at fremsætte en Tanke, som tager noget af den nuværende Ministers Forslag og noget af den tidligere Ministers, idet jeg siger, at Løsladelsen, som betegner et Forsøg paa, om vedkommende kan fritages for en Del af Straffetiden, altsaa en Formildelse af en afsagt Dom, vil jeg rolig overlade til Justitsministeren, ligesom Justitsministeren i Øjeblikket har i sin Haand efter forskellige Formaliteteters Iagttagelse af kunne benaade og nedsætte Straf. Lad det saa blive paa den Haand. Men derimod, hvor der bliver Tale om paa ny at indsætte den paagældende, hvor der altsaa skal være Tale om, at vedkommende overtræder de forskellige Betingelser, paa hvilke han er indgaaet, dèr ønsker jeg Rettens Afgørelse. Men det forekommer mig slet ikke nødvendigt, at vi af den Grund etablerer en særlig Fængselsret, thi det er jo ikke særlig faglige Spørgsmaal, der skal afgøres, det er ganske almindelige Sager af samme Art, som Retten er stillet overfor ved alle mulige Lejligheder.

Med Hensyn til Ministerens Betragtninger om Aager vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger. Den højtærede Minister sagde, at som oftest vil den paagældende blive fri, altsaa, Beløbet bliver tilbagebetalt eller lignende, og saa er han maaske meget mere streng. Ja, det er muligt, men der vil da sikkert være nogle, som endnu i det givne Øjeblik er økonomisk afhængige af Aagerkarlen og som Følge deraf vil være meget mere milde og derfor søge at kræve ham fritaget for Straf. Men der bliver jo paa den Maade to forskellige Behandlingsmaader af Aagerkarlene, og denne Uensartethed synes jeg ikke om, de skal behandles paa samme Maade. Dette, at andre muligt kan gaa i Forbøn for dem, bør ikke fritage dem for Straf.

Justitsministeren (Rytter): Jeg skal kun ganske kort besvare det Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen rettede til mig med Hensyn til Løsladelse, vi kan jo saa diskutere det nærmere i Udvalget. Det staar for mig saaledes: Justitsministeren kan ganske vist allerede nu benaade; men det, der her er Tale om, er ikke en Benaadning, men det er ud fra de samme Kendsgerninger at dømme vedkommende til en mildere Behandling. En saadan Ordning synes jeg ikke, vi skal indføre. Jeg synes, vi skal holde Benaadning for sig og det andet for sig.

Det ærede Medlem sagde, at nu kom det an paa, om de forskellige Partier kunde enes; for vi havde ikke stillet os velvilligt overfor det daværende Lovforslag, og nu var Spørgsmaalet, om Socialdemokraterne vilde stille sig velvilligt overfor det her foreliggende. Men Forholdet ligger saadan, at det nuværende Lovforslag er udarbejdet ogsaa paa Grundlag af det fra socialdemokratisk Side udarbejdede. Det ærede Medlem kan ikke hævde, at det har været et Princip hos os, at alt, hvad Socialdemokraterne har lavet, skulde skydes ud. Vi har tværtimod paa mange Omraader taget Regler fra deres Forslag.

Jeg tror, det ærede Medlem ser forkert paa Spørgsmaalet om Aager. Vi skal være strenge overfor Aagerkarlene, om det er der ingen Tvivl, men vi maa ogsaa passe paa ikke i alt for høj Grad at vanskeliggøre Udlaan af Penge; hvis vi er alt for strenge, vil det medføre, at man ikke altid kan faa Penge til Laans. Det er saaledes et vauskeligt Punkt, hvor vi maa tage Hensyn til begge Sider.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

L. D. Rasmussen: Ministeren maa ikke paa nogen Maade opfatte min Udtalelse saaledes, at vi skulde være uvillige til at gaa ind i disse Forhandlinger. Vor Deltagelse er baaret af absolut Interesse for at faa det bedst mulige Forslag gennemført og gennemført snarest muligt. Men jeg sagde: Der er rettet en Opfordring til os om at resignere; saa maa de, der opfordrer dertil, vise, at de ogsaa selv er rede til at resignere, i modsat Fald bliver Kaarene ulige. Jeg spørger da, om man nu ved de kommende Forhandlinger kan vente at møde den Villighed til Resignation, som man har stillet Krav om til os. I saa Fald er der al mulig Udsigt til, at